В степах, де гриміла
Козацькая сила,
Від світу-потопу
Лежала могила.
Лежала могила,
Як тая цариця,
Що її зашептала
На сон чарівниця.
І стан її пишний
Трава покривала,
І голову сонну
Калина вбирала.
І гілля калини
Плелося косами,
І кетяги красні
Спадали биндами.
Із лівого боку,
Словами ізрита,
Лежала край неї
Камінная плита.
Чи прошлого пам'ять,
Чи того, що буде, —
Що писано в нії,
Не відають люди.
Як військо, чорнобиль
Стояв на сторожі,
І пісні їй піли
Пташенята божі.
Скажіть мені, люди,
Кому з вас не мила,
Кому з вас не люба
Була та могила.
Зійдітеся ж, люди,
Край дороги станьте…
Стисніть своє серце —

На могилу гляньте!..
Могило-могило!
Ти, пишна могило!..
Де ділися чари,
Краса куди сплила?..
Коса із биндами
Лежить край дороги,
Покошене військо
Доломлюють ноги.
Пройшли тяжкі плуги
Через твоє тіло,
І пишнеє тіло,
Як вуголь, зчорніло…
І тілько лиш камінь
Край нього біліє,
Но вже письмо друге
На ньому рябіє!
І поле чорніє,
Коріння зсихає…
І бусел перистий
По скибах ступає…
Споров плуг тяженький,
Задряпало рало,
І в рани насіння
Нерідне запало.
Запало насіння,
Коріння пускає
І силу чужую
Без жалю спиває…
І в місяців кілька
Край тої могили
З чорнобилем разом
Коноплі вродили!..
Чорнобилю много!
Подивіться, люди!

Но бог святий знає,
Що то за рік буде…
Де була калина,
Там нап'ята буда…
Не верху могили
Чорнобилю груда…
І димить чорнобиль,
Заким запалає…
І "Вічную пам'ять"
Божий птах співає…